Tavşanın Görünmez Arkadaşı

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşanın Görünmez Arkadaşı

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşan Pip, geniş, kumlu bir kumsalın kenarındaki sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Tüyleri yumuşak ve krem beyazıydı, uzun sarkık kulaklarının içi pembeydi. Her sabah, uçları biraz yıpranmış olsa da küçük gök mavisi atkısını boynuna bağlardı. Pip dalgaları izlemeyi çok severdi ama sık sık kendini yalnız hissederdi. Kumsalı paylaşacak bir arkadaşı olsun isterdi.

Güneşli bir sabah Pip kumun üzerine atladı ve tuhaf bir şey gördü: dalgalı yaprakları olan bir çiçek resmi. Etrafına bakındı ama kimse yoktu. "Bunu kim çizdi?" diye sesli düşündü. Büyük kahverengi gözleri merakla parladı. O da karşılık olarak basit bir gülen yüz çizmeye karar verdi ve bekledi. Uzun bir süre hiçbir şey olmadı.

Ertesi gün çiçek resmi gitmişti, yerine kıvırcık gülümsemeli bir güneş resmi gelmişti. Pip'in küçük pembe burnu heyecanla seğirdi. Biri karşılık veriyordu! Bir dal alıp bir havuç çizdi. Sonra izlemek için bir kayanın arkasına saklandı. Kısa süre sonra kum kendi kendine hareket etmeye başladı, sanki görünmez patiler onu itiyordu. Yeni bir resim belirdi: dalgalı bir yıldız.

Pip anlamadı. Yıldız hiç de havuca benzemiyordu. Başını yana eğip kaşlarını çattı. "Belki bu bir mesajdır?" diye düşündü. Büyük bir soru işareti çizdi. Görünmez ressam, nehre benzeyen bir dizi kıvrımlı çizgi çizdi. Pip kafası karışmıştı. Yeni arkadaşını görebilmeyi çok isterdi. Ama annesinin söylediklerini hatırladı: "Sabır, küçüğüm, sabır."

Pip yeniden denemeye karar verdi. Patileri birbirini tutan iki tavşan resmi çizdi. Sonra bekledi, tüylü yuvarlak kuyruğu seğiriyordu. Görünmez arkadaş, bacaklı bir buluta benzeyen bir şekil çizdi. Pip kulağını kaşıdı. "Bir bulut mu?" diye mırıldandı. Sonra resimden uzağa giden minik ayak izlerini fark etti. Bir kedininki gibi küçüktüler ama tam olarak değil. İzleri kaybolana kadar takip etti.

O öğleden sonra Pip kumun üzerine oturup uzun uzun düşündü. Belki arkadaşı da tıpkı kendisi gibi utangaçtı. Yeni biriyle tanışırken ne kadar heyecanlandığını hatırladı. "Sabırlı olacağım," dedi kendi kendine. Nazik bir gülümseme ve bir kalp çizdi. Sonra sessizce oturdu, saklanmadan, sadece bekleyerek. Hava hafifçe parıldadı ve yumuşak, altın rengi bir ışıltı kumun üzerine süzüldü.

Sonraki resim, sivri kulaklı ve gür kuyruklu minik bir yaratığın resmiydi. Güneşte parıldayan ışıltılı çizgilerle çizilmişti. Pip'in gözleri kocaman açıldı. "Bu sen misin?" diye fısıldadı. Kum kıpırdadı ve küçük bir ok yaratığı, sonra da Pip'in bir resmini gösterdi. Pip güldü. "Sen görünmezsin!" dedi. Küçük bir kum bulutu bunu doğruladı.

Pip ve görünmez arkadaşı daha sık resim çizmeye başladılar. Pip bir kovalamaca oyunu çizdi, arkadaşı da bir seksek tablosu. Sırayla birbirlerinin resimlerine eklemeler yaptılar. Bazen Pip'in kafası karışıyordu ama arkadaşının ne demek istediğini düşünmeye çalışıyordu. Arkadaşının çiçekleri ve yıldızları sevdiğini ve nazik, kıvrımlı çizgilerle çizdiğini öğrendi. Pip arkadaşının tarzını tanımaya başladı.

Bir gün Pip fırtına bulutu ve kaşları çatık bir yüz resmi çizdi. En sevdiği mavi bilyesini kaybettiği için üzgündü. Arkadaşı bir gökkuşağı ve gülümseyen bir güneş resmi çizdi. Sonra ışıltılı minik bir bilye çizdi. Pip anladı: arkadaşı onu neşelendirmeye çalışıyordu. İçinde sıcacık bir his duydu. Bir teşekkür kalbi çizdi.

Pip arkadaşının adını öğrenmek istedi. Bir soru işareti ve ardından bir isim etiketi resmi çizdi. Arkadaşı, anlam ifade etmeyen bir dizi nokta ve çizgi çizdi. Pip onları dikkatle inceledi. Noktaların bir tavşanın zıplama deseni gibi düzenlendiğini fark etti. Kendi noktalarıyla deseni taklit etmeye çalıştı. Arkadaşı mutlu bir yıldız çizdi. Anlaşıyorlardı!

Pip arkadaşının kumsalın haritasını çizdiğini fark etti. Büyük kaya, dalgaların getirdiği kütük ve gelgit havuzu oradaydı. Haritanın sonunda büyük bir X vardı. Pip haritayı takip etti ve parıldayan küçük bir deniz kabuğu buldu. Onu eline aldığında minik bir kıkırtı duydu. "Buldun onu!" dedi yumuşak bir ses. "Benim adım Mim." Pip'in kalbi sevinçle havalandı.

Mim görünmez olduğunu ama hep bir arkadaş istediğini anlattı. Kendini göstermeye çok utangaçtı, bu yüzden kuma resimler çiziyordu. Pip, "Ben de utangaçtım. Ama çizimlerin seni anlamama yardımcı oldu," dedi. Mim patileri birbirini tutan iki arkadaş resmi çizdi. "Bu biziz," dedi. Pip gülümsedi ve büyük, parlak bir güneş çizdi. İkisi de mutlu ve sıcacık hissettiler.

O günden sonra Pip ve Mim her gün birlikte oynadılar. Kuma ayrıntılı hikâyeler çizdiler: ejderhalarla maceralar, aya yolculuklar ve su altı krallıkları. Pip sabırlı olmayı ve çizimler kafa karıştırıcı olsa bile Mim'in ne demek istediğini düşünmeyi öğrendi. Mim daha cesur olmayı ve yüksek sesle kıkırdamayı öğrendi. Her resimle dostlukları daha da güçlendi.

Pip gök mavisi atkısı rüzgârda dalgalanırken Mim için yeni bir resim çizdi. Patileri birbirini tutan bir tavşan ve ışıltılı bir dış çizgisi olan görünmez bir yaratık resmiydi. "Bu benim en sevdiğim resmim," dedi Pip. Mim altın bir ışıkla parıldadı. "Benim de," diye fısıldadı. Birlikte oturup dalgaları izlediler, huzur içinde.

Bazen kumsaldaki diğer hayvanlar kumdaki tuhaf resimleri görüp bunları kimin yaptığını merak ederlerdi. Pip sadece gülümseyip, "Görünmez bir arkadaşım var," derdi. Mim de orada olduğunu göstermek için minik bir yıldız çizerdi. Diğer hayvanlar dostluğun en şaşırtıcı yerlerde bulunabileceğini ve anlamanın zaman ve sabır gerektirdiğini öğrendiler.

Pip ve Mim en iyi arkadaş oldular. Birini göremesen bile, dikkatle bakmaya ve ne demek istediğini düşünmeye zaman ayırırsan onu yine de anlayabileceğini keşfettiler. Ve her akşam, güneş denizin üzerinde batarken birlikte son bir resim çizdiler: bir kalp, bir yıldız ve bir gülümseme. Sonra iyi geceler dilediler, sabah yine buluşacaklarını bilerek.